

FOLLA INFORMATIVA Nº 13. Ano 2019

Editorial

“É Nadal cada vez que permites ao Señor renacer para dalo aos demais. É Nadal cada vez que estás en silencio para escoitar ao outro. É Nadal cada vez que non aceptas aqueles principios que desterran aos oprimidos á marxe da sociedade”. Santa Teresa de Calcuta.

Os actos verdadeiramente importantes son eses xestos sinxelos que tanto nos aportan: unha palabra amable, unha pequena palmada nas costas, un sorriso sincero mentres escoitamos, con empatía, o que o próximo nos comparte...

A arte de saber escoitar, escoitar de verdade, con atención, é un verdadeiro don, unha virtude que non todo o mundo posúe, xa que non é fácil permanecer calado ata que o outro acabe de comentar a súa idea, mentres pensas o que vas dicir a continuación. Escoitar “con arte” esixe concentración, pois supón dar un significado ao que se está oíndo e facer un esforzo por comprendelo.

Implica ser receptivos, próximos, cómplices e sinceros. Implica, ademais, entender como sente a persoa que está a contar a súa historia e conectar con ela, creando unha complicidade e unha sintonía tecida con interese e paciencia. Con todo, o silencio, ás veces, di máis que as palabras e utilizar ese silencio con sabedoría, respectando os tempos do outro, lévanos tamén á unión.

Convidamos aos lectores desta editorial, a reflexionar acerca da súa capacidade de saber escoitar, de estar dispoñible, de poñerse no lugar do outro e facer que se senta acollido e respectado, pois escoitar é un xesto de amor, é unha mostra de respecto e implica desexo de comprender o que pensa outro ser humano.

Escoitar permítenos coñecer aos demais xa que crea un clima de empatía, confianza e autenticidade no que é posible comprender as necesidades, sentimentos e motivacións da outra persoa. Escoitar permítenos ver outras realidades e explorar emocións que nunca experimentamos desde diferentes situacións. Escoitar permítenos axudar e tamén, atopar a mellor maneira de facelo. Ser nós “os escoitados”, constitúe un privilexio e por iso temos a obrigaón de poñer voz a aqueles que non a teñen, aos que se esqueceron de falar porque hai xa tempo que ninguén lles escoita, aos ignorados pola sociedade. Todos teñen unha historia digna de ser escoitada con respecto profundo, sen présas... Fagamos un esforzo para escoitar ao que menos fala, ao que menos expresa porque ten un nó na garganta.

Equipo Educativo do Fogar Santa Lucía

Que este Nadal converta cada desexo en flor, cada dor en estrela, cada bágoa en sorriso, cada corazón en doce morada.

¡¡¡ Bo Nadal !!!

Nacemento do Neno Xesús representado por mulleres do Fogar Santa Lucía

As Usuarias

O 23 de xuño de 2016 cheguei ao Fogar. Eu viña dun pobo preto de...

Estaba nun hospital, non era unha casa. A casa da miña avoa é grande, o pobo onde vivía é pequeniño. Polas mañás ía coas ovellas coas tías e primas, ía sementar patacas, cebolas, coles, xudías... Comiamos e vendiamos castañas e deixabamos parte para comer con carne de porco, aos que engordabamos para comelos. Tiñamos galos e galiñas, tiñamos que ir buscalas, traíamos ovos... Buscabamos leña, para cociñar e facer o pan. Gustábame a comida da avoa.

Xogaba coas tías, primas e irmás ás cartas. Faciamos randeeiras con dúas cordas nas árbores para xogar coa miña irmá, camiñaba con ela e sacabámonos fotos polos campos e montañas. Xogabamos cos veciños. Tirabámonos ao sol e poñíámonos crema. Tiñamos unha cadelinha, “Laci”. Íamos coa avoa a misa, a rezar e a recibir o crisma coas catequistas.

No colexio, corría e gañaba, polo que me daban medallas. Téñoas en casa da miña avoa. O 23 de xuño de 2016 cheguei ao Fogar. Eu viña dun pobo preto de Ourense. Alí había unha piscina, ía ás termas de auga quente, ao cinema.....

E cheguei ao Fogar Santa Lucía na Coruña, en coche con Maruxa e un home, traía as maletas con roupa e calzado. Despois, Irmá Aurora mostroume onde ía durmir.

Gustoume moito o Fogar, e gustoume moito a capela. As mozas eran moi boas, e tiña unha compañeira, que se chamaba Fina, que me facía debuxos, dábame calzado, roupa e regalábame bonecos. Un deles chámase “Bananín” e durmo con el.

No Fogar, fago cada día a cama, limpo a miña habitación e barro o patio. Cando me toca a semana, lavo os pratos, as cazolas ou os fogóns da cociña.

Temos unha voluntaria que se chama Fe e dános un obradoiro de memoria. Gústame moito. Gústame ir en autobús á Zapateira, aos obradoiros de ximnasia. Gústanme as actividades da Fundación de María José Jove, ás que nos leva Patricia, a traballadora social. Traballamos con flores e con cousas do mar, para poder facer cadros.

Cando saímos a pasear gústame ver o mar e comer xeado con irmá Susana, Eli e as amigas e compañeiras. Tamén andar en bicicleta polos camiños onde se ve o mar.

Gústame ir de vacacións a Portugal, ao pobo, e ver á miña avoa, sobriños, tías e veciñas. Paseo polo pobo coas sobriñas, vou á piscina. Este verán compreime un traxe de baño. Viaxo ao pobo coa miña tía Fernanda e gústanme moito as festas e as comidas de alí.

En setembro cumprín 26 anos. Celebreino con pastel e agasallos. Este ano regaláronme un móbil e un reloxo.

Saúdo a todas as persoas e un bico a todas. E a todos, Felices Festas. Feliz 2020.

Patricia

En outubro do 2019 fixen un ano no Fogar...

En outubro do 2019 fixen un ano no Fogar, e vou contar un pouquiño da miña experiencia na casa.

Os primeiros días foron un pouco fríos, pero aos poucos, fun afacéndome ás cousas, ás compañeiras que estaban e ás que chegaban ao Fogar. Todos os días síntome moi afortunada de estar aquí con todas as miñas compañeiras e aprendo moitísimo.

O que máis me gusta é cando hai algúns aniversarios ou algunhas festas na casa, porque todas as

mozas alégranse e se visten para a ocasión. O meu hobby favorito é saír e axudar a Hna. Susana co traballo e seguir aprendendo máis cousas sobre a vida cotiá.

Por exemplo, facer talleres de cociña, centros de mesa, decorar para unha voda, armar mobles... No Fogar fanse moitas actividades como sendeirismo, ir a museos, visitar fábricas, pero sobre todo o mellor chega no verán, cando imos todas á praia e merendamos sobre a area vendo o mar e as ondas, en compañía dos nosos amigos seminaristas. Tamén facemos actividades fóra do Fogar. Eu fixen piragüismo e Fitness. Tamén cursos de informática.

Grazas a este Fogar e ás irmás puiden crecer moito.

Grazas a todas esas persoas que colaboran co noso Fogar, Felices Festas e Próspero Aninovo. E coidado coas uvas!

Unha usuaria

Poema ao Fogar Santa Lucía

Con catro letras escriboche
con cinco fagoche un pedido
que por moi lonxe que esteas
nunca me botes ao olvido

Mª Isabel

As Familias

Nós, bo, case que prefiro referirme ao que a min respeta...

Nós, bo, case que prefiro referirme ao que a min respeta, poñíame moi contento cando podíamos gozar dos alimentos de caridade que nos ofrecía a Cruz Vermella. Nesa caixa caritativa, facilitada polos Servizos Sociais de Miño, había alimentos que para nós só existían en soños. Grazas a unha pensión non contributiva, tamén á miña nai, era o noso momento “Charlie na súa fábrica de chocolate”. A caridade, como a que se promove desde a Cruz Vermella ou o Fogar Santa Lucía, sempre formou parte da nosa vida e fixo posible a realidade dalgúns soños, como o anterior. E outros máis.

Pelexabámonos por degustar o sabor das cremas líquidas. Larpeiro! -dicía a miña nai-, porque me baixaba de vez un cartón de litro sen pestanexar. O meu irmán era peor. Creo que as bebía ás agachadas, porque non duraban nin un día e ninguén sabía quen as comía. Nin na mesa do Rei Arturo eran capaces de manter tales pactos de silencio. Eses pequenos detalles, unidos a outros que explico en breve, che fan darche conta do afortunado que es por ter a oportunidade de estar cunha persoa como a miña nai. É que levaba toda a miña vida convivindo cunha heroína, tíña a diante dos meus ollos, e tardei unha eternidade en dar-me conta. Pois como ela, o son tantas outras mulleres do Fogar Santa Lucía, compañeiras e amigas da miña nai: miñas tamén. Son as encargadas, xunto coas profesionais do Fogar (irmás e nais relixiosas, psicóloga, traballadoras sociais, cociñeiros, etc.), de que a cousa vaia para adiante. E non só vai para elas, tamén para os seus familiares. A estas persoas coidadoras nunca as verá en manifestacións, levantando bandeiras, carteis ou eslóganos ideolóxicos deses que quedan “guay chachi piruli”, pero sempre están ao pé do canón. No límite do perigoso, salvando as distancias, para acompañar á sombra que deixan atrás as benditas banderitas. Case ninguén o sabe. Creo que é porque non lles gusta presumir diso. Pero tampouco me faga moito caso.

Como ía dicindo, establecemos amizade coa máis absoluta pobreza. Como toda boa amizade, da súa man traía consigo a outras amizades: adicción, drogas, alcol, violencia, incapacidade... Se non, non se definiría así: Pobreza. Así, á carencia de recursos económicos uníanselle as mellores condicións posibles para saír adiante; de todo tipo e condición. Cando Sabina dixo que as malas compañías eran as mellores, díxoo sen pensar no que digo. Iso que di: “tiñámolas todas!”, no noso caso quedaba curto. Non sei se algunha vez viuse na situación de ter que tenderlle a man a unha amizade, aínda que non queira, pero era algo así. Se non o facías corrías o risco de que a man fose decapitada, a cabeza, a perna... O que se prestase. Non espero que o entendan. Ao amparo desas amizades, durante anos, fomos acumulando nubes negras ata conseguir vivir baixo un ceo de tempesta-

de, digno do Inferno de Dante, pero que nin el sería capaz de atravesar na súa Divina Comedia, por máis guías que utilizase. Máis pronto que tarde, esa fatídica amizade empezou a poñernos todo en contra, ao mundo como inimigo, pero máis polos demais que por nós mesmos. Non parecía haber luz ao final do túnel: insultos, vexacións, abusos... Pero o que nos diferencia é o que facemos cando estamos contra as cordas, o resto do combate é un mero trámite.

Da caridade da Cruz Vermella pasamos a depender da necesidade de lugares prohibidos e insospeitados. Onde ninguén asomaría unha cabeza, os refugallos da humanidade, o lixo, tería a oportunidade de ser testemuña de que así era. As dificultades do temporal requirían o desenvolvemento de todo tipo de estratexias para sobrevivir, para non morrer por afogo nesa marusía. Nas súas augas, o noso pranto ás veces saía á flote para lembrarnos que, dalgunha ou outra maneira, seguíamos no mundo dos vivos. Así, sen nin sequera pisar unha facultade, fixémonos expertos na filosofía de Diógenes. Pero a loita coa tempestade é esgotadora. E, cando as condicións de contorno non axudan, ou ben alguén o fai e alivia, ou ben es engulido polo remuíño dese paranoico mar de tempestade. Nós xa estabamos nas súas profundidades e levabamos sorteando a súa sorte demasiado tempo. Eses círculos sociais tan desfavorables van achicando cada vez máis. Espréménche, sen piedade, ata sacarche todo o mollo. Son como unha sucesión de circunferencias de radio cada vez menor en cuxo límite estás ti, xusto no centro da diana. E cada fronteira de circunferencia podería perfectamente representar o insulto, o estigma, o rexeitamento social, a soidade, o illamento... En psiquiatría empregan esa espiral circular que se pecha máis e máis para referirse á paranoia: a enfermidade mental por excelencia. E non merece a pena enganarse, pois case ninguén quereda compartir un minuto da súa vida con xente paranoica, por ser considerada tóxica; da que derivan emocións tóxicas. Esta é a solución sinxela e é moito mellor ir á praza de quenda, co cartel de quenda, para quedar ben diante do xornal de quenda. Titular do xornal, foto de quenda, e a outra cosa bolboreta. Como diría a miña nai: “Y si te he visto, no me acuerdo”.

Entón, sen ser elixido, un día nesa espiral diabólica unha partícula de luz tivo a fortuna de desafiar a mecánica desas leis. Foi arroxada polo Fogar Santa Lucía, polos Servizos Sociais de Miño, pola xustiza, por min mesmo... cando foi acollida a miña nai nese Fogar como unha persoa completamente vencida polo temporal. Por non aburrir, a súa situación persoal non era moi alá. Estar a recoller durante séculos os refugallos da humanidade acaba por pasar factura. E, aínda que lle dixese a verdade, vostede pensaría que é ciencia ficción. Por iso afórromo. Nun relativo curto período de tempo, con todo, recuperou gran parte da súa dignidade persoal. Fun testemuña diso cando veu a casa, de visita comigo. Sempre comigo como o seu fiel compañeiro, e, simplemente preparou un prato de comida. Esa acción trouxo á miña memoria ese recordo tan afastado, case afogado na tempestade séculos atrás. Seguramente vostede nunca se expuxo algo así, pero para nós significaba moito. Que a pesar de todo, a tormenta aínda non nos levase con ela deixándonos varados nunha localización xeográfica descoñecida para a raza humana, ao límite da nosa existencia, ante a que parecíamos ser auténticos extraterrestres.

Fun testemuña directa de fazañas similares en varias ocasións como a que lle acabo de contar, con outras mulleres que alí son acollidas. Non llo creían! De como sen dicir nada, as súas miradas acaban falando por si soas. Esa felicidade emerxe de novo desde o máis profundo do seu ser para brillar de novo por si mesmas. Fóra non sería posible, pero alí conseguen certa estabilidade dentro da súa tempestade. A humanidade, en realidade, non está preparada para ese tipo de xente. Sen eses fogares, a Beira Escura sería o único destino final posible causado pola forza da tormenta. Se vostede non as coñece, se é a primeira vez que se topa con elas, seguramente as súas imperfeccións préstense a recibir do seu parte todo tipo de reproches baseados en idílicas leccións de entendemento e comprensión. Seguramente, vexa na súa incapacidade un defecto antes que unha virtude, antes de que lle ensinen a vostede o incapaz que é cando as circunstancias non xogan a cara; a eses tenebrosos ollos sen pestanexar. Aí, sabe, é onde está a xente de verdade, e non cos que finxen dificultade cando todo obtivérono con facilidade. Pero se vostede ten esa valentía e achégase por eses abismos. Se ten a ousadía suficiente para aconsellar coa súa boa vontade, co seu bo saber. Se é capaz, é probable que no silencio desas heroínas escoite: “Despois do que pasei, vostede vaime a vir dar leccións a min”. A continuación, sen mediar palabra, coñecerá o significado dunha mirada desafiante, ausente, non comprensible pola humana lóxica racional. Desas que se forxan a sangue e lume nas peores batallas, digna das concas de verdadeiras heroínas. E esa mirada perturbada sen aparente significado falaralle. Se se presta a iso, escoitaraa, e aclararalle que non é necesario falar para dicir. E, quen sabe, talvez entenda que non é o xesto o que fai á persoa, por benintencionado que sexa, senón o feito.

“Non sei se podes facerche unha idea do que esa experiencia supuxo para a miña vida. Se algún día sentíche como eu, ante unha tumba baleira, ao límite da túa dor e das túas forzas e alguén che chama polo teu nome e devólveche a esperanza e a vida, quizá entón, saberás do que che estou falando” (María Magdalena). Á miña nai, Mª Isabel, e ás súas amigas do fogar. Tamén as miñas nais.

Marcos Vilar Pazos

Fannos a vida máis fácil, cóidannos e acompañannos...

Querida mamá:

Escríboche esta carta para poder darche as grazas por darme a vida, agarimo, forza e uns valores que fixeron posible a persoa que son hoxe en día.

Por todo iso, formei unha familia e é marabilloso.

Mamá, agora entendo moitas cousas e desexo que gocemos deste AGASALLO que nos deu a vida.

En gran parte, tamén temos que agradecerllo a esta familia que apareceu nas nosas vidas cos brazos abertos e fixo posible que formemos parte dela, e así sexamos unha "GRAN FAMILIA".

Fannos a vida máis fácil, cóidannos e acompañannos neste complexo camiño que é a vida.

P.D.: Gustaríame facervos chegar a todo o equipo que formades esta gran familia, os sentimentos que xerades: tranquilidade, alegría, protección, comprensión, amor, compromiso... E podería continuar, pero non me chegarían as palabras nin as páxinas para poder expresalo.

Un abrazo enorme.

Miguel

O Voluntariado

Coñecín o Fogar Santa Lucía despois de facer ...

Coñecín o Fogar Santa Lucía despois de facer un pequeno curso para impartir voluntariado.

Desde o primeiro momento sentínme moi ben acollida por parte das irmás e as mozas residentes. O agarimo que me dan cada día, fai que o meu labor sexa frutífera. O taller que imparto é alfabetización e taichí. O taichí ten un gran labor estimulante, no que se une o exercicio físico e o desenvolvemento das capacidades mentais e espirituais.

Con todo o meu afecto.

Aurora

As Educadoras

Nosotros, bueno, casi que prefiero referirme a lo que a mí respecta...

Son Elisa Pino Arzamendia, Xuniora na Congregación de Misioneiras Escravas do Inmaculado Corazón de María.

Tras terminar o Grao en Traballo Social, destináronme a este centro, o Fogar Santa Lucía. Levo tres meses, o destino para nós as relixiosas é un lugar onde se nos ofrecen novas oportunidades para crecer, amar e servir a Deus e aos irmáns.

Para min, o estar no Fogar é comezar novos retos, coñecer novas persoas coas que relacionarme e aprender. Por iso, o 23 de agosto de 2019 foi unha data que non se me esquecerá xamais. Cheguei ao Hogar, as Irmás de Comunidade, as Traballadoras Sociais e demais persoal, as mulleres, recibíronme cos brazos abertos. Sentínme en casa.

Teño ante min un gran reto, é a primeira misión, o primeiro traballo como profesional, unha nova comunidade, novas persoas a quen coñecer e con quen vou a vivir e compartir. Podo dicir que é o meu novo FOGAR. A miña experiencia no Fogar, no pouco tempo que levo, enriqueceume, aprendín moito das irmás, que as vinte e catro horas do día están a servir, incondicionalmente, con moita entrega e amor; das profesionais e sobre todo das mulleres que a pesar do moito que sufriron loitan por ter unha mellor calidade de vida. Tamén me dei conta do xenerosos que son na cidade da Coruña para connosco.

As irmás, os educadores, os profesionais e voluntarios somos guías para elas, cada unha das mulleres son protagonistas das súas vidas. O que máis admiro delas é a capacidade que teñen para superar as circunstancias traumáticas que pasaron, delas estou a aprender moito.

Agora, non me queda máis que dicir: grazas, grazas e grazas, ás irmás que confiaron en min, ás profesionais e mulleres do Hogar que me acolleron e permitiron formar parte das súas vidas. Aquí vívese como en familia, agora mesmo elas son a miña familia, con quen comparto logros e dificultades, alegrías e tristezas... e onde espero celebrar un bonito Nadal, que para todos desexo que sexa feliz e belo.

Elisa

Charla alimentación saudable

Na actividade de "Arte e Salud"

As nosas actividades

Non cabe dúbida que é importante garantir ás mulleres que viven neste Fogar un prato de comida quente e unha cama na que descansar, pero ademais diso debemos ofrecer algo máis, debemos proporcionarlles actividades que contribúan ao seu crecemento persoal, á ocupación do tempo libre, á súa capacitación laboral... Por iso, no propio centro, un equipo de voluntariado imparte unha serie de obradoiros que dan cobertura a estas necesidades. Tamén se ofrece un obradoiro de procura de emprego e formación, impartido por unha orientadora laboral.

Doutra banda, ofrécense actividades externas, algunhas en colaboración con outras entidades, a fin de favorecer que as usuarias se relacionen con persoas alleas ao Fogar e darlles a oportunidade de coñecer outras realidades. Ademais, tamén consideramos importante a celebración de festividades como Nadal, Pascua, Festas Marianas... e outras máis lúdicas como Entroido e festas temáticas.

Este ano, realizáronse as seguintes actividades:

Fitness

Enmarcada dentro do Programa Esforza Inverno da Fundación María José Jove, que contribúe á práctica de exercicio físico diario.

Arranxos florais para unha voda

Actividade organizada en colaboración coa Fundación María José Jove, co obxectivo de poñer o broche de ouro á

formación recibida no “Laboratorio de arranxos florais”, organizada e impartida pola devandita entidade. Consistiu en poñer en práctica os coñecementos adquiridos, para deseñar e elaborar os arranxos florais para a ligazón dunha das traballadoras da devandita Fundación.

Visita á Biblioteca do Centro Sociocultural Ágora

En primeiro lugar, visitáronse as instalacións, onde os técnicos explicaron as actividades culturais que se desenvolven e o funcionamento do sistema de procura de bibliografía a través do código de cores e referencia autor-libro. Posteriormente, realizouse unha actividade grupal na que o fio condutor foi a relación entre a literatura e a música.

Obradoiro de elaboración de marcapáxinas no “Día da muller”

Colmeas do “Enredo do abelleiro”

Roteiro de sendeirismo Lagoa de Laxe

Actividade de sendeirismo, organizada polo Programa Esforza da Fundación María José Jove. Varias usuarias realizaron un percorrido pola contorna da praia de Traba, atravesando os lugares da Pedreira e Boaña e visitando a Lagoa de Traba, paraxe de gran valor ambiental.

Concerto musical na Biblioteca do Centro Sociocultural Ágora

Un grupo de alumnos do Conservatorio de Música da Coruña ofreceron un concerto musical denominado “En clave de A”.

Participación na actividade cultural “Achégate”

En colaboración coa Asociación Participa e desenvolva na biblioteca do Fórum Metropolitano da Coruña, varias usuarias participaron nesta actividade. Seguindo a temática do mar, debateuse sobre os distintos elementos que lembran ao océano. Posteriormente, reflexionouse sobre a posibilidade de ler un libro ilustrado, aínda non tendo palabras escritas. Para finalizar realizouse unha actividade práctica: creación por grupos dunha historieta con inicio, desenvolvo e final, no que o mar foi o elemento condutor.

Acto de clausura do curso na Biblioteca do centro sociocultural Ágora

Participaron as persoas usuarias das distintas actividades e programas da biblioteca, así como os membros de voluntariado, aos que se homenaxeou pola súa colaboración activa coa devandita entidade. Posteriormente, gozaron do grupo musical “The Flows Band”.

Roteiros urbanos do Programa “Arte para coidarte”

Actividade organizada pola Asociación Participa. Neste ano, desenvolvéronse dous roteiros: un no Parque de Santa Margarita e outro no Castelo de San Antón. Durante a realización da actividade, as usuarias

Actividade “Achégate” no Fórum

“Arde Lucus”

As nosas actividades

Obradoiro "Arte e Saúde"

Actividade "Achégate" no Fórum

Convivencia cos seminaristas

Convivencia cos seminaristas

Visita dos Reis Magos

Visita a la Fábrica de "Bonilla a la Vista"

aprenderon curiosidades sobre estas emblemáticas paraxes da cidade. Ademais, realizaron algunhas dinámicas de percepción sensorial, procura de obxectos...

Xornada Campestre

Con churrascada e música popular galega organizada pola asociación "A Raíña" en Curtis (A Coruña).

Entrega de diplomas do programa "Esforza" da Fundación María José Jove

Acto de recoñecemento ao esforzo dos participantes na devandita actividade. Asistiron as cinco usuarias participantes do programa.

Taller especial "Arde Lucus"

Organizado para facer partícipes ás usuarias desta festividade única no panorama galego. As mulleres deseñaron e elaboraron a vestimenta e complementos que vestiron o día sinalado. Esta actividade foi supervisada por unha educadora do Fogar. Ademais, ofrecéronse de maneira transversal, contidos relacionados coa vida castrexa e romana,

no taller de Cultura Xeral, impartido pola voluntaria Noemí Aedo.

Festa do “Arde Lucus”

Saída recreativa e cultural á cidade de Lugo, con motivo da celebración desta festa de interese turístico nacional de España. A cidade mergúllase na vida de Lvcvs Avgvsti, destacada urbe e unha das capitais administrativas da Gallaecia Romana. A festividade destaca por recrear fielmente a vida da urbe na época de máximo esplendor do Imperio Romano. Para iso, os cidadáns participan activamente, disfrazándose de romanos ou castrexos, e realízanse multitude de actividades como campamentos militares, vodas e bautizos celtas, mercados artesanais onde se ofrecen produtos típicos da época, recreación do circo romano, queima da muralla...

“Noite de San Juan”

Saída recreativa para gozar do ambiente desta noite tan especial para a cidade da Coruña.

“Actividades con dos seminaristas del Seminario Mayor de Santiago de Compostela”

Realización de varias salidas recreativas (Parque de Bens, playa de Barrañán, Portiño, Procesión de la Virgen del Carmen, Feria de las Maravillas de A Coruña, Torre de Hércules...) y otras actividades como la preparación de “maafe” o guiso de cacahuete, plato típico de África Occidental, así como la celebración de una noche africana, donde las usuarias se acercaron a la cultura popular y tradiciones típicas de Costa de Marfil, país de origen de uno de los seminaristas.

Museo Vivente do Mel “O enredo do Abelleiro”

Visita guiada ás instalacións deste museo, situado en Arzúa. É un lugar onde non só se amosa unha visión da apicultura dos nosos antepasados, senón tamén a diversidade de produtos e métodos da apicultura moderna. Está situado nunha contorna con plantas botánicas e melíferas no que as colmeas ocupan un sector destacado. Tras a visita guiada, realizouse un taller práctico para a creación de velas coa cera das abellas.

Taller “Identidades”

Proxecto solidario de inclusión, organizado pola asociación de Amigos do Museo de Belas Artes. É unha experiencia educativa de inclusión a través das artes plásticas, na que se traballa sobre o tema da identidade, utilizando a arte como vía para reflexionar e afondar na identidade individual e colectiva, as raíces culturais, a identificación coa contorna ou a autoestima, naqueles colectivos que se atopan en risco de exclusión social. O proxecto consistiu en traballar con diferentes técnicas (fotografía, pintura e colaxe), incentivando ás participantes para indagar na súa identidade persoal, social e cultural.

Actividade cultural “Arte e saúde”

Foi impartido pola Asociación Participa, e tivo lugar nas instalacións da Fundación María José Jove. O devandito obradoiro, está dirixido a persoas con diversidade funcional, e ten como obxectivo, apoiar a mellora da saúde física, mental e social dos participantes, a través da arte. Seguindo o exemplo do artista Rembrandt, que utilizaba a música para transmitir as súas emocións, as usuarias realizaron de forma conxunta un lenzo no que expresaron as emocións e sentimentos que lles evocaba o son dalgunhas das melodías máis coñecidas do noso panorama musical.

Vida no fogar

Neste ano 2019 foron atendidas no noso Fogar vinte e sete mulleres. Nunha primeira fase cóbrense as súas necesidades básicas de alimentación, aseo, vestido e aloxamento e máis adiante, unha vez estudada a súa situación, infórmaselles e orienta acerca dos distintos recursos cos que poden contar, a fin de acadar os seus obxectivos persoais e facilitar a súa recuperación integral. Nalgúns casos, a muller precisa asesoramento para buscar emprego, solicitar axudas económicas, legalizar a súa situación no país... pero en todos os casos precisan recuperar a súa autoestima, autonomía e dignidade persoal. O centro réxese por unhas normas básicas de convivencia, que permiten manter un clima de benestar, de fomento do crecemento persoal e superación de traumas, adiccións, carencias... Un número importante de mulleres viviron en situación de rúa e/ou padecen algún tipo de enfermidade mental, o que dificul-

ta a asimilación e aceptación das devanditas normas. Por iso, un dos primeiros obxectivos cando ingresan, é lograr que se adapten á rutina do centro, colaborando nas tarefas de limpeza e mantemento e acudindo aos obradoiros que nel impártense. Contamos para iso coa inestimable colaboración dun grupo de voluntariado que completa o labor realizado polo equipo educativo, impartindo obradoiros que cobren diversos aspectos importantes na vida das usuarias, como son o seu desenvolvemento persoal, o fomento de hábitos de vida saudable e a ocupación do lecer e tempo libre. As educadoras traballan con elas diariamente para favorecer a adquisición de certos hábitos que lles axuden a vivir dun modo máis ordenado, o que redundará nun incremento da súa calidade de vida e na súa saúde.

Nos meses de verán, o ritmo é máis distendido e parálizase a actividade dos obradoiros habituais. Organízanse saídas á praia e excursións. No mes de xullo, dous seminaristas procedentes da Arquidiocese de Santiago de Compostela, colaboraron durante trece días realizando multitude de actividades relacionadas co lecer e tempo libre: manualidades, baile, cinema, visitas a lugares emblemáticos da cidade, concertos, exposicións...

Proporcionar unha correcta atención sanitaria é un dos obxectivos básicos do Fogar. Consideramos imprescindible garantir ás mulleres o control médico diario (saúde bucodental, xinecolóxica, mental...) e a administración adecuada de medicamentos, seguindo en todo momento, as prescricións médicas.

É imprescindible proporcionar ás mulleres formación, a fin de aumentar as súas posibilidades de empregabilidade. Este ano, asistiron a diversos cursos e obradoiros, varias usuarias. Ademais, dous matriculáronse no centro EPA Eduardo Pondal, unha delas para facer o curso de Ensino Básico (Alfabetización) e a outra para comezar a Educación Secundaria para Adultos. Outras dúas, acoden á Escola de Xoiería da Asociación GRUMICO. Por outra banda, atoparon emprego tres mulleres, dúas no sector hostalería e unha como empregada de fogar. Outra, mantivo o seu emprego como limpadora de grandes superficies desde o ano pasado.

Non todas as mulleres contan con habilidades persoais e sociais adecuadas nin un grao de autonomía aceptable e por iso a súa inclusión sociolaboral é pouco probable. Nestes casos, as pautas de intervención están encamiñadas a potenciar ao máximo as súas habilidades persoais e sociais.

Cambios no patronato

En agosto, moi ao seu pesar, deixou o Fogar, Irmá Teresita Santos, para reincorporarse ao seu anterior labor como formadora das futuras relixiosas da Congregación. Desexámoslle todo o mellor nesta nova etapa e agradecémoslle de corazón a inmensa alegría e o gran sentido do humor que nos brindou cada día durante todos estes meses.

A nova representante titular da Congregación, Irmá Teresa González, recolle a testemuña deixada por Irmá Aurora Rodríguez, sendo nomeada presidenta da Fundación Fogar Santa Lucía. Pedímoslle a Deus que a guíe no seu novo labor!

Tamén queremos dar unha calorosa benvida a Irmá Elisa Piñeiro, nova integrante do Equipo Educativo, que se incorpora á casa en calidade de Secretaria da Fundación e tamén como Traballadora Social. A súa achega será moi valiosa debido a que conta con mocidade, forza e unha

actitude moi positiva para desempeñar todas as funcións que ten designadas. Esperamos que esta misión éñcha e que sexa moi feliz. Benvida Irmá Eli!

Lembranza agradecida

En nome de todo o Fogar, quero aproveitar este medio para dar grazas a Deus, pola vida de **Trinidad Rocha Patiño** e **Ascensión Castán Velasco**, que foron acollidas neste Fogar e que xa están no Fogar do Ceo.

Trini

A elas quero agradecer o seu gran corazón, a súa xenerosidade, a súa valía, a súa gran humanidade, o seu agarimo, e sobre todo, a súa capacidade de superación, de rexurdir das cinzas, cada unha cunha historia moi distinta, pero ambas reunían todos eses valores, o que facía que fosen aceptadas e queridas por todas, deixaron unha preciosa pegada.

Ascensión

Confiamos que desde o Ceo axudarannos a seguir o noso camiño.

Tamén quero agradecer infinitamente a **Josefina Fragueta Trigo (Finita)**, voluntaria do Fogar durante 20 anos, desde a Fundación (1996) ata que a súa saúde impediullo. Cánto ben fixo ás acollidas e ás irmás da Comunidade, qué gran corazón, era, e segue sendo, moi querida por todas. Unha muller moi valiosa, moi humana, alegre, cariñosa, super xenerosa, desinteresada, sempre dispoñible para o que fose necesario no Fogar. Cánto temos que agradecerche, Finita, Deus recompensarache tanto ben como fixeches ao longo da túa vida. Recibe o noso agarimo e agradecemento.

Finita

Ricardo

E por último, quero tamén manifestar o noso agradecemento, a **Ricardo Allende Costales**, voluntario do Fogar durante 19 anos, qué perseveranza, qué dispoñibilidade, canto agarimo, cuántas horas dedicadas ás nosas acollidas, qué capacidade para superar dificultades, qué serenidade e bo humor para facer máis fácil a vida das nosas usuarias, soubeches estar. É moito o que temos que agradecerche, Ricardo. Sabemos da túa gran fe en Deus, o que te mantén e dáche seguridade e coraxe para facer o ben alí onde o Señor vai poñendo. Desexamos e confiamos, que Deus seguirá sendo a túa fortaleza. GRAZAS!

Hna. Encarnación Herrero (Superiora Xeral da Congregación Misioneras Escravas do Inmaculado Corazón de María e ex directora do Fogar Santa Lucía)

Agradecementos

Non temos palabras para agradecer as mostras constantes de apoio e solidariedade que recibimos ao longo do ano. Desde este espazo queremos manifestar o noso agradecemento a colaboradores particulares e entidades que, a través das súas doazóns e/ou servizos prestados, fan posible a continuidade da misión da Fundación. Entidades públicas (Xunta de Galicia, Concello e Deputación da Coruña) e diversas entidades privadas, organizacións e empresas (Fundación Bancaria "la Caixa", Banco Sabadell-Urquijo, Vegalsa-Eroski, Banco de Alimentos, Fundación Amistad, Fundación Familia Naveyra Goday, Fundación Repsol, Fundación María José Jove, Cruz Vermella, GRUMICO, COGAMI, FEFES, APEM, Asociación Participa, Asociación de Amigos de Museo de Belas Artes da Coruña, Unidade Pastoral de Santa Lucía e San Pablo, Parroquia N^a Sra. dos Rosales, Franciscanas Misioneras, P. P. Jesuítas, Colexio Marista Cristo Rey, Colexio Hogar de Santa Margarita, Colexio Fillas de Cristo Rey, Soma Dixital, Central Óptica, Florería Daphne, Atento, Gadis, Coren Grill, Lonxa da Coruña, Froitas Ríos...; e outras moitas coas que día a día colaboramos). A todos vós que ofrecedes ilusión, alegría e oportunidade a todas estas mulleres: GRAZAS, GRAZAS, GRAZAS.

Venerable Nai Esperanza González Puig
Fundadora das Misioneiras Escravas do
Inmaculado Corazón de María.

Jesús miroume con ollos de
tenrura e díxome: “Mira filla, como sufro por
esas mulleres, sálvaas e alíviame”.

Fundación Hogar Santa Lucía

Carretera de Visma a Mazaído, 129 15011. A Coruña
t. 981 142 808 • f. 981 144 294
info@hogarsantalucia.org • www.hogarsantalucia.org

Soma Dixital

Javier López López, 9 - Entreplanta, 15009 A Coruña
t. 981 272 969
info@somadixital.com • www.somadixital.com